

Johannes 10:1-42

Gebruik de 5 stappen methode voor bijbelstudie (of gebruik de vragen die onder aan de tekst staan).

Inhoud van deze les (Betacursus 10)

De allegorie van de goede herder.....	1
Jezus is de herder (10:1-6).....	3
Jezus is de deur (10:7-10).....	3
Jezus is de goede herder (10:11-16).....	4
De gewone herders en de goede herder (10:17-18).....	6
De onechte en echte schapen (10:22-30).....	7
Jezus maakt aanspraak dat hij de Zoon van God is (10:31-39).....	8
De bediening van Jezus Christus in Perea en Betanië (10:40 – 11:57).....	9

Overzicht

Johannes 10:1-39 beschrijft de allegorie van de goede herder en Jezus' aanspraak dat hij de Zoon van God is.

Uitleg:

De allegorie van de goede herder

De context van de allegorie

Johannes 10:1-21 bevat een allegorie over de goede herder. Het sluit goed aan bij het voorafgaande: de goede herder tegenover de valse herders (de Farizeeën, vgl. 9:35-41). De daarop volgende discussie verwijst terug naar Johannes 9: "Een demon kan de ogen van blinden niet openen" (10:19,21).

De allegorie sluit aan bij wat het Oude Testament leert

- i. God is de herder van Israël en van individuele gelovigen. "De heer is mijn herder, het ontbreekt mij aan niets" (Psalm 23:1). Hij is "de herder van Israël, die Jozef leidt als een kudde" (Psalm 80:1). Hij zal zijn schapen weiden en ze laten rusten (Ezechiël 34:15).
- ii. God is een goede herder. "Als een herder weidt hij zijn kudde: zijn arm brengt de lammeren bijeen, hij koestert ze, en zorgzaam leidt hij de oaien" (Jesaja 40:11).
- iii. Er zijn helaas ook slechte herders. "Wee de herders die de schapen van mijn weiden in het verderf storten en laten verdwalen. Jullie hebben mijn schapen verjaagd en laten verdwalen, en jullie zijn ze niet gaan zoeken" (Jeremia 23:1-5). "Wee jullie herders van Israël, want jullie hebben alleen jezelf geweid! Horen herders niet hun schapen te weiden? Jullie eten wel van hun kaas, jullie gebruiken hun wol voor je kleren en jullie slachten de vette dieren, maar de schapen weiden, dat doen jullie niet. Zwakke dieren hebben jullie niet laten aansterken, zieke dieren niet genezen, gewonde dieren niet verbonden, verjaagde dieren niet teruggehaald, verdwaalde dieren niet gezocht – jullie hebben de dieren wreed en hard behandeld. Zonder herder raakten zij verstrooid, en werden zij door wilde dieren verslonden. Mijn schapen zijn verstrooid, ze dwalen rond in de bergen en hoog in de heuvels: over heel het aardoppervlak raken ze verstrooid, en er is niemand die naar ze omziet, niemand die naar ze op zoek gaat" (Ezechiël 34:1-6; vgl. Zacharia 11:16-17).
- iv. Zonder een goede herder vallen de schapen ten prooi aan roofdieren. "Ik zag Israël verspreid over de berg-hellingen, als een kudde schapen die geen herder heeft" (1 Koningen 22:17). "De mensen dolen rond als schapen, ontredderd, want een herder is er niet" (Zacharia 10:2). Er zijn leeuwen en beren die verslagen moeten worden (1 Koningen 17:34-36). "Zwaard, ontwaak! Verhef je tegen mijn herder, tegen de man met wie ik mij verbonden heb. Dood de herder, zodat de schapen verdwalen" (Zacharia 13:7).
- v. De grote zoon van David (de Messias) zal de herder van het verenigde Israël en Juda zijn. "Ik zal één herder over hen aanstellen, die hen weiden zal: mijn knecht David. Die zal hen weiden, die zal hun herder zijn" (Ezechiël 34:23, NBG). Johannes 10:1-18 is een vervulling van deze profetie!

Het verschil tussen een gelijkenis en een allegorie

Het Griekse woord 'paroimia' is een stijlfiguur dat dingen met elkaar vergelijkt. In 2 Petrus 2:22 duidt het op een spreekwoord: "Een hond keert terug naar zijn eigen uitbraaksel". Vergelijk het Griekse woord: 'parabole' als een gezegde in Lucas 4:23: "Geneesheer genees uzelf". In Johannes 10:1-18 en Johannes 15:1-8 betekent 'paroimia' een allegorie.

- *Een vergelijking* (Engels: simile) is een stijlfiguur die een vergelijking maakt tussen twee ongelijke dingen en de vergelijking wordt *expliciet* genoemd door het woord 'als'. Voorbeeld. "Wij allen dwaalden *als schapen*" (Jesaja 53:6). Verloren mensen gedragen zich als verloren schapen.
Een gelijkenis is een uitgebreide vergelijking. Voorbeeld. "Het koninkrijk van de hemel lijkt op een zaadje van de mosterdplant." (Matteüs 13:31-33). Het koninkrijk van God functioneert als dat zaadje: het begint klein en eindigt groot.
- *Een metafoor* is een stijlfiguur die een vergelijking maakt tussen twee ongelijke dingen en de vergelijking is alleen *impliciet* aanwezig. Het wordt stilzwijgend begrepen. Voorbeeld. "De Heer is mijn *herder*" (Psalm 23:1). De Heer gedraagt zich tegenover mij als een herder tegenover zijn schapen.
Een allegorie is een uitgebreide metafoor. Voorbeeld. "Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de wijnbouwer" (Johannes 15:1-8). Jezus functioneert als een wijnstok voor de ranken en vrucht, God de Vader als een wijnbouwer.

Regels voor de uitleg van een allegorie

- Geef niet aan ieder kenmerk van het symbool een betekenis.*
Let op welke kenmerken Jezus een betekenis geeft en probeer de hoofdgedachte te begrijpen. In de allegorie van de goede herder hebben de volgende symbolen een betekenis: 'De deur' is Jezus zelf (10:7,9). 'De schaapskooi' is Israël (10:16). 'De schapen' zijn mensen voor wie Jezus zijn leven aflegt, die gered worden, die het eeuwige leven krijgen, die Jezus persoonlijk kennen, en die naar de stem van Jezus luisteren en hem volgen (10:4,9,11,14,28). 'De kudde' is de volledige gemeenschap van verlost en gered uit alle schaapskooien in de wereld (10:16).
- Niet ieder predikaat (eigenschap) verwijst naar het symbool.*
Soms heeft een zin een metafoor als onderwerp en een predikaat dat niet naar de metafoor verwijst, maar naar de persoon naar wie de metafoor verwijst.
Psalm 79:13 zegt, "Wij, uw volk, de kudde die u hoedt, zullen u prijzen tot in eeuwigheid". Het onderwerp is een metafoor: "De kudde die u hoedt", maar het predikaat: "prijzen u tot in eeuwigheid" verwijst niet naar 'de kudde schapen', maar naar 'de mensen' die deze eigenschap hebben. 'Schapen' kunnen niet letterlijk 'prijzen', maar mensen (als schapen van de herder, de Heer) kunnen dat wel.
Johannes 10:9 zegt, "Wanneer iemand door mij binnenkomt, zal hij gered worden; hij zal in en uit lopen, en hij zal weidegrond vinden". Het onderwerp is een metafoor ("Een van de schapen", iemand die dieven en rovers proberen te slachten en te vernietigen, 10:8,10). Maar de predikaten ("Komt door de deur binnen en wordt gered", "gaat zelf in en uit door de deur", en "vindt zelf weidegrond") verwijzen niet naar een schaap van de kudde maar naar een mens. Deze mens (als een schaap van de herder, de Heer) komt door Jezus voor de eerste maal binnen en wordt gered (vgl. Lucas 13:24); hij heeft volledige vrijheid om bij Jezus in en uit te lopen (vgl. Hebr 4:14-16); en hij vindt bij Jezus voeding en het overvloedige leven. Een schaap doet de volgende dingen niet uit zichzelf: hij loopt niet letterlijk door een deur naar binnen; hij loopt niet door een deur in en uit; en hij vindt niet zelf weidegrond. Maar een mens (als een schaap van de herder, de Heer) kan deze dingen wel doen.
- Bij een plotselinge verandering van metaforen: Wat met betrekking tot het symbool onmogelijk en onredelijk is, is met betrekking tot de werkelijkheid, waar het symbool naar verwijst, volkomen mogelijk en redelijk.*
De metafoor "Jezus is de deur" (10:7) verandert plotseling naar de metafoor "Jezus is de goede herder" (10:11,14). Een 'deur' kan onmogelijk tegelijk 'een herder' zijn, maar de werkelijkheid waar de metafoor naar verwijst, Jezus, kan tegelijk 'een deur' en 'een herder' zijn. Jezus is zo groot dat zijn betekenis nooit in één woord uitgedrukt kan worden. Vanuit één gezichtspunt is hij 'een leeuw' (Openbaring 5:5) en vanuit een ander is hij 'een lam' (Openbaring 5:6). Zo ook is hij vanuit één gezichtspunt 'een deur' (10:7) en vanuit een ander 'een herder' (10:11,14).
En zo ook is de gemeente van Christus vanuit één gezichtspunt 'een bruid' (Openbaring 21:9) en vanuit een ander 'een stad' (Openbaring 21:10). Zo ook zijn de Farizeeën vanuit één gezichtspunt 'dieven en rovers' (10:1,10) en vanuit een ander 'huurlingen' (10:12-13). De 'dieven en rovers of huurlingen' kunnen we hier niet uitleggen als valse profeten of geldzuchtige voorgangers van gemeenten, want in de context verwijst Jezus naar de Farizeeën.
- Vind de hoofdgedachte.*
In Johannes 10 is de hoofdgedachte: 'Jezus, de goede herder,' gecontrasteert met 'de slechte herders'. Jezus is ook 'de deur', maar dat is ondergeschikt aan de hoofdgedachte. Dikwijls zit de herder in de deuropening van de schaapskooi om de ingang te bewaken. Jezus als 'de deur' wijst er ten eerste op wie de slechte herders zijn. Zij zijn de mensen die de schaapskooi illegaal binnendringen, bijvoorbeeld door intimidatie (9:22) en niet door 'de

deur', d.w.z. door geloof in Jezus en door aanstelling door Jezus. Jezus als 'de deur' wijst er ten tweede op dat hij degene is die de gelovigen (de schapen) vrijheid, rust, veiligheid en geestelijke voedsel geeft.

Jezus is de herder (10:1-6)

De allegorie zelf

***10:1-5.** De 'schaapskooi' bestond uit een muur van stenen of takken met een hek als deur, maar zonder dak. Verschillende kudden schapen, die overdag door verschillende herders uit een bepaald district gehoed worden, worden allemaal 's nachts in de schaapskooi gesloten tot de volgende dag. De deur is 's nachts gesloten en wordt bewaakt door een 'bewaker'. Een 'dief' is iemand die het bezit van een ander steelt en een 'rover' is iemand die het bezit van een ander met geweld afpakt. Dieven en rovers komen nooit door de deur naar binnen, maar klimmen ergens anders over de muur.

De volgende dag komen de verschillende herders hun kuddes ophalen. Omdat de bewaker hen kent, doet hij de deur voor hen open. Iedere herder kent zijn eigen schapen en roept zijn eigen schapen bij name. Elk schaap kent zijn eigen herder, luistert naar zijn stem en volgt zijn herder naar buiten. Wanneer een herder al de schapen van zijn eigen kudde naar buiten gebracht heeft, loopt hij voor ze uit. Hij jaagt ze niet van achteren op zoals een cowboy doet met runderen. De schapen volgen alleen hun eigen herder, omdat zij zijn stem goed kennen. Van alle vreemden lopen ze weg, omdat zij die vreemde stem niet kennen.

De uitleg van de allegorie

Deze 'schaapskooi' is het hele volk Israël (10:16). De 'herder van de schapen' is de Messias, Jezus Christus, die bij zijn eerste komst eerst naar zijn eigen schapen in de schaapskooi komt (1:11; vgl. Matteüs 10:5-6). 'De dieven' en 'rovers' zijn de Joodse godsdienstige leiders, die op illegale wijze proberen om de macht over alle schapen in de schaapskooi te krijgen, bijvoorbeeld d.m.v. intimidatie (9:22). Zij vermijden 'de deur', Jezus, omdat zij niet in hem geloven en ook niet door hem aangesteld zijn. Wie de 'bewaker' is die de deur van de schaapskooi voor Jezus opendoet, is voor de uitleg van deze allegorie niet belangrijk. Jezus kent zijn eigen schapen, d.w.z. hij kent elk mens dat hij van plan is te behouden op een persoonlijke en vertrouwelijke manier (2 Timoteüs 2:19). Hij 'roept hen bij name' d.m.v. de verkondiging van het evangelie (vgl. Romeinen 1:6; 8:30; 2 Tessalonicenzen 2:13-14). En hij 'leidt ze naar buiten', uit de schaapskooi van Israël (10:3; vgl. 1:11-13) en later uit de schaapskooien van de heidense volken (10:16). De mensen die in Jezus Christus geloven 'volgen' hem, omdat zij zijn stem kennen, hem vertrouwen en hem gehoorzamen. De echte christenen zullen 'zeker niet' (Grieks: een sterke negatief) de Joodse godsdienstige leiders of de leiders van andere godsdiensten volgen. Zij kennen hun stemmen niet en geloven hun woorden niet. Ware discipelen van Jezus Christus volgen nooit mensen met een vreemde leerstelling, een vreemde theologie, een vreemde filosofie of een vreemde ethiek. Zij volgen hen niet, maar lopen juist hard weg van zulke mensen (vgl. 2 Johannes 9-11).

De Joden begrepen de allegorie niet

***10:6.** Jezus vertelde hen deze allegorie, maar zij begrepen niet wat hij bedoelde.

Hij vertelde deze 'allegorie' (NBG: beeld, NIV: redefiguur) aan zijn discipelen (9:2), de Farizeeën (9:40) en andere Joden (10:19). Maar zij begrepen niet wat hij bedoelde.

Als de Joden het Oude Testament beter hadden gelezen dan zouden zij geweten hebben dat de HEER (Hebreeuws: JaHWeH) de goede herder was en dat hij 'het overblijfsel' van Israël zou uitleiden uit de plaatsen waar zij gevangen zaten: uit elke familie, elke stad en elke land (Jeremia 3:14; 23:3).

Het verzamelen van 'het overblijfsel' (Amos 5:15; Micha 2:12-13) wordt zelfs in verband gebracht met de gedachte van een herder die de prooi uit de bek van een leeuw redt (Amos 3:12) en met de gedachte dat de Messias deze goede herder is (Micha 5:1-3)!

De additionele gedachte dat 'de goede herder' (Jezus) het ware Israël van de rest van de natie Israël (vgl. Romeinen 9:6) zou scheiden en uit de schaapskooi van de natie Israël zou leiden om zijn eigen kudde te vormen (vgl. Matteüs 21:43) was voor de Joden ondenkbaar, omdat het nog 'een mysterie' was dat pas in de periode van het Nieuwe Testament bekend gemaakt zou worden (10:16; Efeziërs 2:11-22; 3:2-6).

Jezus is de deur (10:7-10)

***10:7-10.** Johannes 10:7-10 is een uitleg en een uitbreiding van de allegorie van Johannes 10:1-5.

Jezus vervolgt, "Waarachtig, ik verzeker u: ik ben de deur voor de schapen". Alleen Jezus is de deur door welke iemand legaal of legitiem toegang verkrijgt – er is gewoon geen andere deur (Johannes 14:6; Handelingen 4:12)! Een 'deur' geeft toegang naar binnen (naar de schapen in de schaapskooi) en naar buiten (naar de eigen kudde op de weide). Alleen Jezus is 'de deur naar de schapen' en 'de deur voor de schapen'.

Jezus is de deur naar de schapen

***10:8.** Wie vóór mij kwamen zijn allemaal dieven en rovers, maar de schapen hebben niet naar hen geluisterd.

In Johannes 10:8 is Jezus de deur *naar* de schapen, de enige legale weg *naar* het ware volk van God. De Joodse godsdienstige leiders probeerden als dieven en rovers de macht over Gods volk te krijgen, maar alleen Jezus, is de legitieme Gezalfde (Messias) voor de schapen in de schaapskooi. Alleen via Jezus Christus (op grond van zijn volbrachte verlossingswerk) krijgen de echte herders (Jezus als Verlosser, de apostelen als gemeentebouwers, de herders van gemeenten als leiders, de kringleiders van kringen, enz) toegang tot de ware schapen van God. De bewaker laat alleen de ware herders toe om op legitieme wijze de schaapskooi binnen te komen. De Joodse godsdienstige leiders zijn allemaal over de muur naar binnen geklommen! De Farizeeën en Sadduceeën zijn allemaal op illegale wijze Israël binnengedrongen! De Joodse godsdienstige leiders waren valse herders en dat blijkt ook uit het feit dat de ware schapen niet naar hen hebben geluisterd.

De verzen 7 en 8 verduidelijken de verzen 1 en 2. Alleen 'herders' die door geloof in Jezus Christus en door hun aanstelling door Jezus Christus de schaapskooi binnengaan, zijn de ware herders. Alle zogenaamde herders die vóór Jezus naar de schaapskooi kwamen, *zijn* (Grieks: *zijn*, niet *waren*) dieven en rovers. Jezus verwijst hier niet naar de profeten uit het Oude Testament of naar Johannes de Doper, die vóór Jezus kwamen, maar naar de Joodse godsdienstige leiders die om hem heen stonden, de leden van de Joodse Raad, vooral de Farizeeën (9:40; 10:19). Zij intimideerden de schapen (9:22) en zij zochten hun eigen eer (5:44; Matteüs 23:6). En wanneer bedreigingen niet hielpen, gebruikten zij geweld (door mensen te stenigen en Jezus te kruisigen). Er waren veel mensen die wel naar de Joodse godsdienstige leiders luisterden; zij hoorden niet tot de schapen van de herder. Ware gelovigen luisteren niet naar zulke mensen; zij horen tot de schapen van de herder.

Jezus is de deur voor de schapen

***10:9a.** Ik ben de deur: wanneer iemand door mij binnenkomt zal hij gered worden.

In Johannes 10:9 is Jezus de deur *voor* de schapen, de enige legale weg *voor* het ware volk van God om behouden te worden en om dagelijks buiten weide te vinden en dagelijks binnen veilig te wonen. Bij de Joodse godsdienstige leiders werden de schapen niet behouden, maar verscheurd en afgeslacht. Bij hen vonden de schapen geen groene weiden of rustige wateren. Niemand voelde zich bij de Joodse godsdienstige leiders veilig, geliefd of gewaardeerd. De mensen waren bang voor de intimidatie van de Joodse godsdienstige leiders (9:22). Mensen in verschillende landen worden vandaag de dag geïntimideerd door de godsdienstige leiders in hun land. Godsdienstige leiders maken van hun volgelingen "hellekinderen in het kwadraat" (Matteüs 23:15).

Vers 9 spreekt niet over 'binnengaan in de schaapskooi van Israël', maar over 'binnengaan in de kudde van de goede herder' (10:16)! Wanneer iemand door het geloof in Jezus Christus in de christelijke gemeenschap (het Lichaam van Jezus Christus) binnenkomt zal hij gered worden. Jezus Christus is de enige weg tot God de Vader (Johannes 14:6) en tot verlossing (Handelingen 4:12). De woorden 'gered worden' en 'het eeuwige leven krijgen' zijn hetzelfde als in Johannes 3:16-17. Johannes 10:28 maakt de betekenis van 'gered worden' geheel duidelijk. Het betekent het leven krijgen zoals God dat van eeuwigheid bedoeld heeft. Het betekent dit leven te ontvangen – niet voor een x aantal jaren maar voor eeuwig en altijd. Het betekent dat je nooit meer verloren gaat. Het betekent dat niemand en niets je van de liefde van God kunt scheiden. Het betekent vrijheid van de schuld van de zonde, vrijheid van de macht van de zonde, en vrijheid van de ellende van een zondig leven.

***10:9b-10.** hij zal in en uit lopen, en hij zal weidegrond vinden. Ik ben gekomen om hun het leven te geven in al zijn volheid. Nadat een gelovige gered is "zal hij in en uit lopen". Het beeld spreekt over absolute verlossing en veiligheid. Het beeld spreekt over voor altijd thuis zijn wanneer de goede herder de schapen binnen de kudde bewaart.

En het beeld spreekt over overvloedig voedsel wanneer de goede herder de schapen naar buiten naar groene weiden leidt. Jezus Christus geeft zijn verlost overvloedig genade (1:16; Romeinen 5:17; Efeziërs 1:7-8), overvloedig geestelijk leven (4:14; 6:35; 7:37-39; Psalm 1:3), voldoende eten en kleding (6:13; Matteüs 6:25-34) en voldoende vreugde (2:6-7; 2 Korintiërs 8:2).

Jezus is de goede herder (10:11-16)

Johannes 10:11-15 is de hoofdgedachte van de allegorie.

Jezus geeft zijn leven alleen in de plaats van ware gelovigen

***10:11.** Ik ben de goede herder. Het woord 'goed' (Grieks: *kalos*) betekent goed in de zin van 'nuttig' of 'die een wezenlijke bijdrage levert'. Jezus is de herder die moreel goed (vlekkeloos) en God welgevallig is, die bijdraagt tot verlossing en ieder ander overtreft. Kortom, hij is wat zijn karakter en zijn werk betreft het absolute ideaal! Hij is de enige in zijn klasse; hij is 'uniek'; hij is de enige "IK BEN".

De goede herder geeft zijn leven. Hij bewijst dat hij 'uniek' is doordat hij zijn 'leven' of 'zichzelf' (Grieks: zijn ziel) 'geeft' (aflegt) voor de schapen. Als een herder in het gewone leven zijn leven in een gevecht met een leeuw of beer geeft voor de schapen betekent het meestal het einde van de kudde schapen. Maar wanneer Jezus zijn leven aan het

kruis geeft voor zijn schapen, dan wordt dat juist het begin van zijn kudde! Wanneer een nobel mens zijn leven geeft voor iemand op aarde, dan geeft hij het alleen voor diens *tijdelijke* leven hier op aarde. Maar wanneer Jezus zijn leven aan het kruis geeft voor zijn schapen, dan krijgen zij juist het *eeuwige* leven! Jezus geeft zijn leven ‘voor’ (Grieks: huper) de schapen, dat is, ‘ter wille van’, ‘in het belang van’ de schapen (6:51) en ‘in de plaats van’ de schapen (10:11,15; 11:50-52; 15:13; 18:14). Het belang van de schapen is hun verlossing. Maar ‘in plaats van’ betekent ‘in ruil voor’ (Marcus 10:45) de schapen. Het kost hem zijn leven! De schapen ontvangen geen ‘goedkope genade’ dat louter bestaat uit woorden en niets kost, maar ‘kostbaar genade’ dat God het leven van zijn enige Zoon koste! Jezus draagt de straf ‘in onze plaats’ (Galaten 3:13) opdat hij ‘in ruil daarvoor’ zijn hemelse leven (de gerechtigheid) aan ons kan geven (2 Korintiërs 5:21).

voor de schapen. Jezus geeft zijn leven voor ‘zijn kudde’. Hij geeft zijn leven voor ‘zijn volk’, dat is: voor ‘degenen die hij inderdaad van hun zonden bevrijdt’ (Matteüs 1:21). Maar niet ieder mens op aarde is zijn volk en niet ieder mens in de geschiedenis wordt van zijn zonden bevrijdt.

Jezus geeft zijn leven voor ‘degenen die God aan hem gegeven heeft’ (6:37,39; 10:29; 17:6,9,24)(vgl. 6:44,65), degenen die bij hem komen en in hem geloven (6:37,40). Maar niet iedereen wordt aan Jezus gegeven (10:26), niet iedereen komt naar Jezus (6:37) en niet iedereen gelooft in Jezus (6:40). Alleen de mensen, die God (uit genade) aan Jezus gegeven heeft, die uit genade geloven (Handelingen 13:48; 16:14; 18:27, NIV; Efeziërs 2:8; Filippenzen 1:29; Hebreeënen 12:2), zijn echte ‘gelovigen die niet verloren gaan’ (3:16; 6:39-40; 17:12).

God verwerft ‘zijn gemeente’ (en niet ‘de hele wereld’) door het bloed (de dood) van zijn eigen Zoon (Handelingen 20:28). Christus heeft zichzelf gegeven voor ‘de kerk’ of ‘gemeente’ (Efeziërs 5:25-27). God heeft zijn eigen Zoon omwille van ‘de uitverkorenen’ prijsgegeven in de dood (Romeinen 8:32-35).

Zo ook geeft de goede herder zijn leven aan ‘zijn schapen’. Maar niet ieder mens is één van zijn schapen (10:26).

De verzoening aan het kruis door Jezus is niet universeel en ook de verlossing van mensen door Jezus is niet universeel.

De kudde van Jezus zal heel groot zijn. Gods liefde is zo wijd als de oceaan. Jezus Christus is geslacht en heeft met zijn bloed mensen gekocht ‘uit alle landen en volken, en van elke stam en taal’ (Openbaring 5:9) ‘Ontelbare mensen’ zullen behouden worden (Openbaring 7:9). Zijn schapen komen uit de schaapskooien van alle volken op aarde (10:16; vgl. Genesis 22:18, NBG). Johannes 10:16 legt uit wat ‘de wereld’ betekent in Johannes 1:29; 3:16; 4:42; 6:33,51; 8:12; 9:5; 12:46 en wat ‘allen’ betekent in Johannes 12:32 (vgl. Romeinen 5:16-17).

Niemand ontrukkt de ware gelovigen aan Jezus

***10:12-13.** Een huurling, iemand die geen herder is, en die niet de eigenaar van de schapen is, laat de schapen in de steek en slaat op de vlucht, zodra hij een wolf ziet aankomen. De wolf valt de kudde aan en jaagt de schapen uiteen: de man is een huurling en de schapen kunnen hem niets schelen. De ‘wolf’ hoeft niet uitgelegd te worden in deze allegorie. Het is symbool voor mensen en gebeurtenissen die de schapen bedreigen, aanvallen, uit de schaapskooi wegrukken en verstrooien. De ‘huurlingen’ zijn een ander symbool voor de Joodse godsdienstige leiders, want die geven niets om de schapen. Zij gaven niet om de verlamde die 38 jaren bij de badplaats van Betzata lag (5:3,10). Zij verdoemden de vrouw die op heterdaad in overspel betrapt werd (8:1-11). Zij banden de blindgeboren man uit de synagoge en uit het sociale leven van Israël (9:34). De Joodse godsdienstige leiders lieten de Joden in de steek. Maar niemand ontrukkt de schapen van Jezus uit de hand van Jezus (dat is uit de hand van God de Vader, vgl. 10:28-29)!

Jezus kent de ware gelovigen

***10:14-15.** Ik ben de goede herder. Ik ken mijn schapen en mijn schapen kennen mij, zoals de Vader mij kent en ik de Vader ken. Ik geef mijn leven voor de schapen.

- i. In tegenstelling tot de Joodse godsdienstige leiders als vreemden (10:5), *kent* Jezus zijn eigen ‘schapen’ bij name (10:3; 10:14,27). De herder en schapen kennen elkaar persoonlijk en gaan vertrouwelijk met elkaar om (vgl. 2 Timoteüs 2:19).
- ii. In tegenstelling tot de Joodse godsdienstige leiders als ‘dieven en rover’ (10:1), is Jezus de *eigenaar* van zijn eigen schapen. Hij zegt, “Ze zijn mijn schapen” (10:14).
- iii. In tegenstelling tot de Joodse godsdienstige leiders als ‘huurlingen’ die niets om de schapen geven (10:12-13), *offert* Jezus zichzelf aan het kruis voor zijn schapen. Hij zegt, “Ik geef mijn leven voor de schapen” (10:15).

Jezus leidt de ware gelovigen uit alle volken uit hun schaapskooien naar zijn éne kudde (10:16)

***10:16.** Maar ik heb ook nog andere schapen, die niet uit deze schaapskooi komen. Ook die moet ik hoeden, ook zij zullen naar mijn stem luisteren: dan zal er één kudde zijn, met één herder.

Andere schapen uit andere schaapskooien: Behalve de schapen die uit de schaapskooi van Israël komen heeft Jezus nog andere schapen die uit de schaapskooien van de andere volken in de wereld komen. Omdat God de Vader al vanaf de eeuwigheid weet wie de uitverkoren schapen zijn die hij aan Jezus geeft (17:6; vgl. Romeinen 8:29-30,33), kan Jezus, voordat hij deze schapen uit de schaapskooien verzamelt en uitleidt, al zeggen dat zij van hem zijn. Hij zegt, “Ik heb nog andere schapen” (onvoltooid tegenwoordige tijd).

Gedurende de periode van het Oude Testament sloten de gelovigen uit de heidenen zich aan bij Israël (Jesaja 54:2-3; 56:3-8; Micha 4:1-2). De ware schapen waren gedurende de periode van het Oude Testament hoofdzakelijk beperkt tot gelovige Israëlieten. De heidenen waren grotendeels nog onder de heerschappij van satan in de zin dat God de volken hun eigen gang liet gaan (Handelingen 14:16).

Gedurende de periode van het Nieuwe Testament wordt de éne kudde van Jezus gevormd. Met de eerste komst van Jezus Christus brak een nieuw tijdperk aan. Gedurende deze periode van het Nieuwe Testament wordt Israël niet vernietigd, stopgezet of vervangen door de kerk. God zette zijn oudtestamentische volk Israël (het ware Israël, de gelovigen in Israël, 'het overblijfsel') voort op een hoger vlak en breidt het uit om de gelovigen vanuit de heidense volken te omvatten (vgl. Matteüs 8:11-12; 21:43-44). Dan gaan de profetieën van het Oude Testament in vervulling (Genesis 12:3; Joël 2:28; Maleachi 1:11). Jezus Christus leidt zijn schapen (de ware gelovigen) in het volk Israël 'uit de schaapskooi' van Israël en natuurlijk ook uit de schaapskooien van de heidense volken. Terwijl de gelovige heidenen gedurende de periode van het Oude Testament zich aansloten bij de staat Israël, worden zij nu gedurende de periode van het Nieuwe Testament op gelijke voet met de gelovigen uit Israël samengevoegd tot één kudde van Jezus Christus (10:16; Efeziërs 3:2-6; 1 Petrus 2:9-10).

De goede herder leidt de schapen afkomstig uit het heidendom niet in de 'schaapskooi' (Grieks: aule, 10:1) van Israël, maar verzamelt de gelovigen uit alle schaapskooien (volken) tot zijn éne kudde. Het wordt één 'kudde' (Grieks: poimne) en één herder (Grieks: poimen, vgl. 17:20-21; Ezechiël 34:23). Het wordt niet 'één schaapskooi' (zoals de Latijnse Vulgata vertaald, één kerkgenootschap), maar 'één kudde' (het Lichaam van Christus, de christelijke gemeenschap of christelijke kerk wereldwijd). Het wordt niet één grote organisatie of instituut zoals een staatskerk of wereldkerk (één schaapskooi), maar een geestelijke eenheid (één kudde, die alleen een eenheid kan vormen rondom de Herder). Het is niet één organisatie onder een bisschop of een synode, maar het zijn zelfstandige gemeenten van gelovigen in elk land, welke alleen een geestelijke eenheid met elkaar kunnen vormen rondom Jezus Christus (vgl. Openbaring 1:12-13).

De gewone herders en de goede herder (10:17-18)

De goede herder heeft volmacht zijn leven te geven en weer in bezit te nemen

***10:17-18.** De Vader heeft mij lief omdat ik mijn leven geef (afleg), om het ook weer terug te nemen. Niemand neemt mijn leven, ik geef het zelf. Ik heb volmacht het af te leggen en volmacht het weer in bezit te nemen – dat is de opdracht die ik van mijn Vader heb gekregen”.

Er zijn drie verschillen tussen een gewone herder en de goede herder.

- *Vrijwillig afleggen*
Een gewone herder legt zijn leven niet vrijwillig af, want anders komt zijn kudde schapen om. Jezus legt wel zijn leven *vrijwillig* af, omdat dat de enige manier is om zijn kudde te behouden. Het woord 'geven' of 'afleggen' (Grieks: tithemi) staat in de onvoltooid tegenwoordige tijd, omdat Jezus zijn leven aan zijn kudde schapen gaf door voor hen te leven en nog niet aan het kruis gestorven was. Uiteindelijk sterft Jezus ook vrijwillig aan het kruis. Niemand 'neemt' (Grieks: hairō), 'overwint' of 'vermoordt' hem bij verassing. Niemand 'verslaat' Jezus of kan denken dat hij een overwinning over Jezus behaald heeft. Niemand heeft het 'recht' om zijn eigen leven te nemen (zichzelf van het leven te beroven). Jezus alleen heeft het 'recht' of 'volmacht' (Grieks: exousia) en de 'opdracht' of het 'voorschrift' (Grieks: entole) gekregen zichzelf als een zoenoffer voor de zonden van zijn schapen te geven. God de Vader heeft God de Zoon lief omdat hij aan deze opdracht gehoorzaam was (Lucas 24:26-27,44).
- *Met volmacht terug in bezit nemen*
Nadat een gewone herder zijn leven gegeven heeft (afgelegd heeft) kan hij zijn leven niet meer terugnemen. Maar nadat Jezus zijn leven afgelegd heeft 'neemt hij zijn leven weer in bezit' (Grieks: lambano). Hij sterft en hij staat weer op uit de doden! Het woord 'in bezit nemen' staat in de verleden (aoristus) tijd en betekent dat hij 'eens voor altijd' opstond uit de dood. Zijn dood en opstanding zijn niet eenvoudigweg gebeurtenissen die hem overkomen, maar zijn opzettelijke *daden* – daden van volkomen liefde en gehoorzaamheid! Zijn dood en zijn opstanding is de volmacht en de opdracht die God aan hem gegeven heeft. Het is tegelijk de opdracht die hij wil uitvoeren. De wil van God de Zoon is in volkomen harmonie met de wil van God de Vader. De Vader 'geeft' (Grieks: didomi) de Zoon met het oog op zijn sterven (3:16) en de Zoon 'geeft' (Grieks: tithemi) zichzelf om te sterven (10:11,15,17,18). Het Griekse woord 'didomi' is een 'geven' in de dood als een zoenoffer voor zonden (3:16; 15:13; Marcus 10:45; Romeinen 8:32; 1 Johannes 3:16; 4:10). Het Griekse woord 'tithemi' betekent hier hetzelfde. De Vader 'wekt de Zoon op' uit de doden en de Zoon 'neemt zijn leven weer in bezit of terug'.
- *Het eeuwige leven*
Een gewone herder kan alleen het *tijdelijke* aardse leven van zijn kudde enigszins verlengen. Jezus geeft zijn kudde schapen echt het *eeuwige* leven.

De goede herder is niet bezeten of gek

***10:19-21.** Jezus bracht opnieuw grote verdeeldheid onder de Joden (Lucas 2:34). Sommigen gingen weer schelden en zeiden dat hij een demon had die hem gek maakte (8:48). Zij deden er alles aan dat mensen zouden ophouden naar Jezus te luisteren. Anderen gingen verder doordenken over wat Jezus gezegd en gedaan had. Zij zeiden dat een demon niet de ogen van blinden kan openen (9:7). Daarom waren de woorden van Jezus niet de woorden van een demon of gek. Het is duidelijk dat de Grote Scheidsrechter gekomen was en dat niemand op aarde langer neutraal tegenover hem kon blijven staan (vgl. Matteüs 16:13-16; 25:31-33; Lucas 2:34)!

De onechte en echte schapen (10:22-30)

***10:22-23.** Het feest van de tempelwijding werd in december gevierd als een herdenking aan de tempelreiniging door Judas Makkabeüs in 164 v.C. nadat koning Antiochus Epifanes van het Grieks-Syrische Rijk in 167 v.C. de verwoesting brengende gruwel op het altaar opgericht had (Daniël 9:27; 1 Makkabeeën 1:54-62; 4:52-59). Het feest duurde 8 dagen, met veel lichten en feestelijke familiebijeenkomsten. Het was het regenseizoen en Jezus wandelde in de zuilengang van Salomo, de enige deel van de oorspronkelijke tempel dat nog overgebleven was.

***10:24-25a.** De Joden vroegen, “Hoe lang houdt u ons nog in het onzekere? Als u de Messias bent, zeg het ons dan ronduit”. Jezus antwoordde, “Dat heb ik u al gezegd, maar u gelooft niet *aanhoudend en volhardend*”. Hoewel Jezus openlijk bij de Samaritaanse vrouw erkend had dat hij de Messias was (4:25-26) en ook tegen de Joden gezegd had dat hij de ‘Ik ben’ was (8:23-25), heeft hij hier niet het woord ‘Messias’ gebruikt, omdat de Joden de Messias zagen als een politieke bevrijder van het Romeinse juk (6:15; Matteüs 26:63; Handelingen 1:6).

De kenmerken van onechte en echte schapen

***10:25b-26.** De werken die ik namens mijn Vader doe getuigen over mij, maar jullie geloven niet *aanhoudend en volhardend*, omdat jullie niet mijn schapen zijn. De wonderwerken bevestigen mijn woorden.

i. Dat jullie niet mijn schapen zijn is een onderdeel van *de goddelijke uitverkiezing*. Dat jullie niet *aanhoudend en volhardend* geloven is een onderdeel van *de menselijke verantwoordelijkheid*. De goddelijke uitverkiezing is meer fundamenteel dan de menselijke verantwoordelijkheid. De mensen die naar de woorden van Jezus Christus luisteren en hem volgen (geloven en gehoorzamen) doen dat omdat God uit zijn barmhartigheid en genade aan hen deze mogelijkheid *geeft* (Filippenzen 1:29) en hen naar Jezus Christus *trekt* (6:44).

De goddelijke uitverkiezing begint niet bij mensen die blanco zijn en nog helemaal geen goed of kwaad gedaan hebben. Allen hebben gezondigd en schieten tekort aan het rechtseis van God, namelijk, dat alle mensen volmaakt heilig en rechtvaardig in Gods ogen moeten zijn (Romeinen 3:23; Galaten 3:10; Jakobus 2:10). Niemand is gekwalificeerd om vanuit een blanco positie vóór of tegen Christus te kiezen. De goddelijke uitverkiezing vond plaats ondanks het feit dat alle mensen eigenlijk een verdorven natuur hebben, kwaad doen en de verdorvenis verdienen.

De goddelijke uitverkiezing sluit de menselijke verantwoordelijkheid in, en niet uit: de mensen die niet luisteren en niet volgen, doen dat omdat zij niet *willen* luisteren en niet *willen* volgen en zich steeds tegen de woorden van Jezus Christus verharderen (vgl. Romeinen 1:18,25). Door hun eigen schuld zijn ze terechtgekomen in een positie waarin zij *niet kunnen* luisteren en niet kunnen volgen en van waaruit God hen niet wil redden (Romeinen 9:10-18). Volhardend ongeloof en onwil (dat is verdiende schuld) maakt dat mensen niet meer kunnen begrijpen! God is niet verplicht om mensen te behouden die zich door onwil en ongeloof verharderen. In de uitverkiezing blijft God volkomen rechtvaardig, heilig en soeverein.

ii. De goddelijke uitverkiezing en menselijke verantwoordelijkheid lopen parallel in de bijbel.

Jezus Christus is gekruisigd in overeenstemming met aan de ene kant het plan dat door God ‘bepaald is’ (Grieks: horizo, voltooid tegenwoordige tijd, passief) en zijn voorkennis (Grieks: pro-gnosis) en aan de andere kant het optreden van de Joden en de heidenen (Lucas 22:22; Handelingen 2:23).

God rechtvaardigt mensen in overeenstemming met aan de ene kant ‘de uitverkiezing’ of ‘de voorkennis’ (Grieks: pro-ginosko, aoristus, actief) van God, het plan dat God ‘voorbested’ of ‘van te voren bepaald’ heeft (Grieks: pro-horizo, aoristus actief) en zijn roeping indertijd en aan de andere kant met het geloof van de mens (Romeinen 8:29-30; 2 Tessalonicenzen 2:13-14; 2 Timoteüs 1:9-10).

In overeenstemming met het feit dat het aan de ene kant God is die een deel van Israël uit genade uitgekozen heeft (Grieks: leimma kat eklogen charitos gegonen, voltooid tegenwoordige tijd) en dat aan de andere kant het andere deel van Israël zich ‘verhard heeft’ of ‘onbuigzaam werd’ (Grieks: poroo, aoristus, passief), zijn niet alle Joden schapen van Jezus Christus (10:26; Romeinen 11:4-10).

De belofte van Jezus aan zijn echte schapen

***10:28.** Ik geef ze eeuwig leven: ze zullen nooit verloren gaan en niemand zal ze uit mijn hand roven. Hij belooft het eeuwige leven: de verlossing van het oude leven en de volheid van het nieuwe leven. ‘Eeuwig’ betekent echt ‘eeuwig’ en niet een beperkte periode! Hij belooft dat zij nooit verloren zullen gaan! ‘Nooit’ betekent ‘nooit’! En hij belooft dat niemand hen uit zijn hand zal roven. Zij kunnen zichzelf niet uit de hand van Jezus rukken. En ook de

duivel, de valse godsdienstige profeet of de machtige politieke vervolger kan hen niet uit de hand van Jezus rukken! 'Niemand' betekent 'niemand'!

Let weer op het verband tussen de menselijke verantwoordelijkheid (de schapen van Jezus *luisteren* naar zijn stem en *volgen* Jezus) en de goddelijke uitverkiezing (Jezus *kent* zijn eigen schapen, *geeft* hen eeuwig leven, *zorgt* ervoor dat zij nooit verloren gaan en dat niemand hen uit zijn hand rukkt). In al deze kenmerken is Jezus de eerste: Als Jezus niet spreekt (roept) kunnen de schapen niet luisteren. Als Jezus de schapen niet uit de schaapskooi leidt, kunnen zij hem niet volgen. Omdat Jezus aan de schapen het *eeuwige* leven geeft, gaan zij *nooit* verloren en kan *niemand* hen uit zijn hand rukken. De genade van God komt altijd eerst en daarna komt de verantwoordelijkheid van de mens. Maar wie zijn verantwoordelijkheid niet serieus neemt, kan nooit zeker zijn over Gods genade of over zijn verlossing!

***10:29.** Letterlijke vertaling "Mijn Vader, dat wat (Grieks: ho; niet 'die', Grieks: hos) *hij* aan mij gegeven heeft, is groter dan allen". Het Aramees houdt van hangende onderwerpen zoals 'Mijn Vader'. De juiste vertaling is dus: "Dat (de kudde) wat mijn Vader aan mij 'gegeven heeft' (voltooid tegenwoordige tijd, vgl. 6:37,39) is 'groter' of 'meer uitmuntend' of 'meer kostbaar' dan 'allen' (alle andere schepselen) en niemand is in staat iets (of de kudde) uit de hand van mijn Vader te rukken". In vers 28 worden de schapen in het meervoud beschouwd, maar in vers 29 wordt de schapen als één kudde beschouwd. Let wel, wat de Vader aan de Zoon gegeven heeft, blijft in vers 28 het bezit van de Zoon en in vers 29 het bezit van de Vader.

***10:30.** Ik en de Vader, één zijn we. God de Zoon en God de Vader, 'we zijn' (meerdere personen) één. Ze zijn één in hun handelingen of werken en één in hun goddelijke wezen (metafysische drie-eenheid).

Jezus maakt aanspraak dat hij de Zoon van God is (10:31-39)

De werken van Jezus toonden aan dat God de Zoon en God de Vader één zijn (10:31-33)

***10:31.** De Joden begrepen goed dat Jezus met zijn uitspraak in Johannes 10:30 *zijn absolute gelijkheid met God de Vader bevestigde*. Dat deed hij ook in Johannes 5:17-18 en 8:58-59. Als Jezus niet God was, dan zouden zijn uitspraken godslasterlijk zijn en zou hij gestenigd moeten worden (Leviticus 24:16). Dat dachten de Joden ook en daarom 'droegen' zij weer stenen aan om hem daarmee te stenigen (8:59; 11:8).

***10:32.** Jezus zei, "Veel goede werken, hetgeen uitgaat van de Vader, heb ik aan jullie getoond. Voor welk soort werk proberen jullie mij te stenigen?" De Joden beseften niet dat de vele goede werken waren uitgevoerd in opdracht van de Vader en in de kracht van de Vader en aantoonde dat hij inderdaad de Zoon van God was. Hij was dus geen godslasteraar en behoorde niet gestenigd te worden.

***10:33.** De Joden antwoordden, "Voor een goed werk zullen we u niet stenigen, maar wel voor godslastering: u bent een mens, maar maakt uzelf tot God". De Joden probeerden Jezus dus te stenigen alleen om zijn woorden, maar niet om zijn werken.

Jezus redeneerde dat de Schrift zijn aanspraak als 'Zoon van God' steunde (10:34-36)

***10:34-36.** Jezus zei, "Staat er in jullie wet niet geschreven: "Ik heb gezegd: 'Jullie zijn goden' (Psalm 82:6)? De Schrift blijft altijd van kracht; als mensen tot wie God spreekt goden genoemd worden, hoe kunt u mij, door de Vader geheiligd en naar de wereld gezonden, beschuldigen van godslastering wanneer ik zeg dat ik Gods Zoon ben?" De Schrift stelt God voor als de Grote Rechter omringd door 'hemelse rechters' (1 Koningen 22:19-23; Job 1:6) en 'aardse rechters' (Psalm 82:1-8). In Psalm 82 berispt God de aardse rechters dat zij geen recht doen aan de verdrukte mensen, zwakken en armen. God (of God door Asaf, de geïnspireerde schrijver van Psalm 82) noemt deze aardse rechters 'goden' en 'zonen van de Allerhoogste', omdat zij *de goddelijke rechtspraak vertegenwoordigen*.

Jezus redeneerde dat als de Schrift, die niet gebroken mag worden, aardse rechters 'goden' en 'zonen van God' noemt, dat dan ook Jezus als Rechter van de levenden en van de doden (5:22; Handelingen 10:42; 17:31; Romeinen 2:16; 2 Korintiërs 5:10; 2 Timoteüs 4:1; 1 Petrus 4:5) 'Zoon van God' genoemd mag worden.

Jezus redeneerde uitgaande van een mindere waarheid naar een hogere waarheid:

- i. De aardse rechters worden geboren als mensen op aarde, maar Jezus wordt door God apart gezet en van de hemel naar de aarde gezonden.
- ii. Het woord van God komt (in Psalm 62:6) tot deze aardse rechters, maar Jezus is zelf het Woord van God.
- iii. De aardse rechters vertegenwoordigen de gewone rechtspraak van God op de aarde, maar Jezus als Rechter vertegenwoordigt de absolute en finale rechtspraak van God over alle mensen.
- iv. Als nu de aardse rechters 'zonen van God' in algemene zin genoemd mogen worden, dan mogen de Joden niet protesteren als Jezus 'de eniggeboren Zoon van God' genoemd wordt (1:14,18; 3:16).

Jezus spreekt dus niet godslasterlijk!

Jezus nodigde de Joden uit om van geloof in zijn goddelijke werken te groeien tot geloof in zijn goddelijke wezen (10:37-39)

*10:37-38. Als wat ik doe niet van mijn Vader komt, geloof me dan niet. Maar als dat wel het geval is en u gelooft me toch niet, geloof dan tenminste wat ik doe. Dan zult u begrijpen dat de Vader in mij is en dat ik in de Vader ben".

Jezus argumenteerde eerst vanuit de Schrift en daarna vanuit zijn werken. Hij nodigde de Joden uit om hem niet zonder meer aan de kant te zetten. Zelfs al geloven zij niet in zijn woorden, namelijk dat hij de Verlosser en Heer is, laten zij dan nadenken over zijn goddelijke werken. *Zijn goddelijke werken kunnen hen tot het inzicht brengen dat God de Vader en God de Zoon in elkaars personen aanwezig zijn en werken. Er is eenheid in hun werken, omdat er eenheid is in hun wezen.* De personen van de Vader en de Zoon bestaan in elkaar in een heerlijke wederzijdse relatie als één goddelijk wezen die zichzelf volledig kent. God de Vader en God de Zoon zijn identiek in wezen, maar verschillend (apart) als personen. Als personen zijn zij niet aan elkaar ondergeschikt.

*10:39. Weer wilden ze hem arresteren, maar hij ontkwam uit hun handen (vgl. 7:30,45).

De bediening van Jezus Christus in Perea en Betanië (10:40 – 11:57)

*10:40-42. Jezus ging naar de overkant van de Jordaan, weer naar de plaats waar Johannes in het begin gedoopt had, dat is naar Betanië aan de overkant van de Jordaan (1:28). Vele mensen daar herinnerden zich wat Johannes over Jezus gezegd had (1:19-36; 3:22-36; 5:33), zagen de wondertekenen van Jezus en kwamen daar tot geloof in Jezus. Het woord 'geloven' staat in het verleden (aoristus) tijd en betekent niet per se dat zij aanhoudend en volhardend geloofden (vgl. 8:30).

Vragen

1. Hoe moet een allegorie uitgelegd worden?
2. Waarom is Jezus de deur *naar* de schapen en de deur *voor* de schapen? (1-10)
3. Wat zijn de kenmerken van de goede herder? Hoe verschilt dat van een gewone herder? (10:11-15)
4. Waarom leidt Jezus zijn schapen niet naar een schaapskooi, maar tot zijn éne kudde? (10:16)
5. Wat betekent het dat Jezus zijn leven geeft (aflegt) en weer in bezit neemt of terugneemt? (10:17-18)
6. Wat zijn kenmerken van onechte en echte schapen? (10:22-30)
7. Hoe bewees Jezus dat zijn aanspraak Gods Zoon te zijn legitiem was? (10:31-36)
8. Hoe kan nadenken over de goddelijke werken van Jezus iemand helpen te geloven dat Jezus Gods Zoon is? (10:37-38)